

Pau eta Cacarrotsak

Pau oso haur alaia eta jostalaria zen, baina sekretu bat zuen: oso lotsatuta zegoen kaka egiteaz. Gogoa zuenean, isildu eta ez zuela esaten zuen. Etxean, eskolan, parkean... ez zuen inoiz komunera joan nahi.

Egun batean, bere sabelak zarata oso arraroa egin zuen: “Grrrroook!”. “Zer gertatzen da?”, galdetu zion Pauk bere buruari, eskua sabelean jarrita. Amak esan zion: “Pau, agian zure sabelak zerbait esan nahi dizu”.

Gau hartan, lo zegoela, Pauk amets egin zuen bere kakak hitz egiten zuela! “Kaixo, Pau! Zure kaka naiz eta atera nahi dut!”, esan zuen ahots barregarri batekin. “Baina... zergatik ezkutatu behar duzu?”, galdetu zion Pauk.

Kakak irribarre egin eta azaldu zuen: “Mutil eta neska guztiek egiten dute kaka! Pertsonek, txakurrek, katuek eta baita elefanteek ere! Naturala da. Denbora luzez eusten banauzu, zure sabela triste jartzen da!”

Une horretan, kaka txiki eta barregarri talde bat agertu zen, saltoka. “Cacarrots taldea gara, kakotxoz osatutako taldea! Ez bagaituzue

ateratzen uzten, uretara joan gabe geratuko gara!”, esan zuten barre artean. Bat-batean, Errege Kaka dotore bat agertu zen komuneko paperezko koroa batekin. “Pau, gure heroia zara! Komuneko abentura handira atera behar gaituzu!”

Pau esnatu zenean, premia berri bat sentitu zuen urdailean. Oraingoan, bere kaka entzutea erabaki zuen. Komunera joan zen, eseri zen eta… “Plop!” Kaka zulotik irten zen pozik zipriztintzen. Cacarrotsak oihu egin zuten: “Gora! Komunen itsasora!”

“Oso ondo, Pau!”, esan zuen bere amak irribarrez. “Kaka egitea normala da eta sabela pozten dizu”.

Egun hartatik aurrera, Pauk ez zuen lotsarik izan. Kaka egin behar zuen bakoitzean, beldurrik gabe egiten zuen, gogoratuz denek egiten dutela, baita animalia handienek ere! Eta bere sabela? Beti pozik eta pozik!